

РЕШЕНИЕ

№ 37304

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 08.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **8342** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 и, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на З. М. М. /Z. M. M./, [дата на раждане], гражданин на Сирийската арабска република, чрез адв. Б. Б., срещу Отказ за издаване на виза по заявление, подадено на 27.03.2025г., постановен от М. Г., завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., с който на основание чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D").

В жалбата се твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен поради неспазване на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и противоречие с материалноправните разпоредби на закона - основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 АПК. Според страната актът не отговаря на изискванията за формата по чл. 59, ал. 2 АПК - не е мотивиран. Твърди още, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Изтъква, че с отказа се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), тъй като държавните власти, чрез неправилно тълкуване на закона недопустимо са се намесили в личния му и семеен живот. Позовава се и на нарушение на чл. 3 § 2 от Директива 2004/38/ЕО. Моли оспореният отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането му за виза за дългосрочно пребиваване. Претендира присъждане на направените разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява и се представлява се от адв. Д., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Не претендира разноски.

Ответникът, консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., чрез упълномощен юрисконсулт А., чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, като излага съображения за това.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със заявление, подадено на 27.03.2025г З. М. М. /З. М. М./, [дата на раждане] , гражданин на Сирийската арабска република, е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 13190/17.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Сами М. З. да се събере на територията на Република България да се събере на територията на РБ със своя баща З. М. М. и със своята майка Т. Х. М. Б. А..

Отказ за издаване на виза по заявление, подадено на 27.03.2025г., постановен от М. Г., завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., с който на основание чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D").

Издаден е оспореният Отказ от М. Г., завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., с който на основание чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D"). Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Няма осигурена издръжка през време на пребиваването в страната. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание. Има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт към трета държава.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

От ответника е представена заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

В хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на З. М. М. /З. М. М./. С писмо рег. № М-10284/06.10.2025г. на зам.-председателя на ДАНС настоящият състав е уведомен, че съгласувателната процедура по подаденото от жалбоподателя заявление е осъществена от СДМ-ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Приложено е Писмо с вх. Рег. № М-7383/11.07.2025г. на зам.-председателя на ДАНС, с

което уведомява директора на дирекция „К. отношения“-МВнР, във връзка с подадените заявления за дългосрочни визи, че относно сирийски граждани, сред които и жалбоподателя, е установено, че попадат в хипотезата на чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ.

В получено писмо от Дирекция Миграция се сочи, че същата не участва в процедурата за национално консултиране по издаване на дългосрочни визи на основание решения за събиране на семействата от ДАБ при МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията, посочено с жалбата. Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган. Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от М. Д. Г.- втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., който с нарочна заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., е определен за компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, а компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налище ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 34 от НУРИВОВР. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Актът носи подпис на неговия издател и в него е указан и редът за неговото обжалване, не съдържа дата на издаване. Съдържат се част от реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочено е правното основание за издаването му (чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ), и приетите от органа конкретни фактически основания.

В мотивите на акта са изложени обстоятелства, част от които са неотнормирани, друга част не отговарят на представените приложения към заявлението за издаване на виза а трета част цитират части от законовата норма на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Така изложени същите не отговарят на

изискванията за мотивиране на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е посочено какви са данните на които органа основава съмненията си по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт както и по отношение на кои документи са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D" в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (Решение № 5661 от 15.05.2020г. по адм. д. № 120/2020г. на VII отд. на ВАС, Решение № 13290 от 27.10.2020г. по адм. д. № 122/2020г. и др.). С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК поради неспазване на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Действително в хода на съдебното производство е изисквана информация от ДАНС. Тя обаче, не може да замести липсата на мотиви в акта. Съдебният контрол не може да служи за допълване на липсващи в оспорения административен акт мотиви. До този момент жалбоподателят не е разполагал с тази информация и съответно не е могъл да разбере основанията за постановения отказ, поради което съда счита, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице. Съдът счита, че жалбоподателят е бил с нарушено право да участват пълноправно в административното производство и да се защитава или поне да даде обяснения във връзка с обстоятелствата, обосנוвали негативното становище на ДАНС.

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Спазени са административно - производствените правила, съгласно чл. 1, т. 4 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи с тази инструкция се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "D") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ). В процесния случай искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирана в глава пета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура, предвид представеното Писмо на заместник-председателя на ДАНС.

Относно съответствието с материалния закон, съдът констатира нарушение поради следното: В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентираны фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал четири от тях а именно - чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. В представеното заявление е посочено, че средствата за издръжката на апликанта се осигуряват, чрез парични средства в брой като е представена и застрахователна полица на името апликанта със срок на застраховката от 27.03.2025г. до 26.03.2026г. със застрахователно покритие 45000Евро за неотложни медицински разходи вследствие на заболяване и злополука и разходи, които може да възникнат във връзка с транспортиране и репатриране по медицински причини, вкл. в резултат на заболяване COVID-19.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на

чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Към заявлението за виза е представено Решение № 13190/17.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Сами М. З. да се събере на територията на Република България да се събере на територията на РБ със своя баща З. М. М. и със своята майка Т. Х. М. Б. А., както и други документи, които не са взети предвид при издаването на отказа от органа.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и отказва се издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Последните две правни основания, явяващи се и причини за отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, съдът намира, че не са съотнесени към конкретните факти, заявени и представени от жалбоподателя документи. В дадения случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 13190/17.12.2024г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците. Родствената връзка между жалбоподателя и неговия син Сами М. З. е доказана и е преценена при издаването на решението за събиране на семейството. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържачото се в нея оплакване за нарушение на правото му на личен и семеен живот. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ „Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията.“, съгл. (ал. 2) Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извод, че отказът е бланкетен по същество, позоваващ се единствено на правната норма, без конкретни установявания и посочвания, което води до неговата необоснованост. Мотивите е желателно да са изложени в самия акт, по изключение да се намират в друг документ от административната преписка, към който се препраща, но в настоящият случай липсват.

С оглед факта, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото

от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, но такива не се претендират, поради което не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на З. М. М. /З. М. М./, [дата на раждане] , гражданин на Сирийската арабска република, чрез адв. Б. Б., срещу Отказ за издаване на виза по заявление, подадено на 27.03.2025г., постановен от М. Г., завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й., с който на основание чл. 10 ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D").

ИЗПРАЩА преписката на реписката на завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Хашемитско кралство Й. за ново произнасяне по заявлението за виза на З. М. М. /З. М. М./, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: